

ИЗДАНИЕ ОТ 1980 ГОДИНА

ВЪЗРОДЪВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СХ БРОЙ 9

СОФИЯ, 16-30 АПРИЛ 2008 г.

ЦЕНА 0.60 лв.

e-mail: synpress@diverb.bg

**ДА ВДИШВАШ
ОТ ДИХАНИЕТО НА
СВЕТОСТТА**

стр. 4-5

**ПРИНОСЪТ НА
ПРАВОСЛАВНОТО
БОГОСЛОВИЕ НА ЗАПАД**

стр. 6

**ЧУДОТО СЪС
СИНА БОЖИЙ – НЕГОВОТО
ВЪЗКРЕСЕНИЕ**

стр. 7

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ПАСХАЛНО ПОСЛАНИЕ

„Derajat: Az pobedih sveta.“
(Йоан. 16:33)

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Влюбени в Господа чеда на светата ни Църква,

С неизмерима радост в сърцата и преклонение пред величieto на Божия промисъл днес отново можем да се похвалим с победния изглас, разнесъл се властно над вселената в турниста на Христовото Възкресение! Защото Христос наистина възкръсна, а с това по най-категоричен начин засвидетелства, че Той е Господ, Владарителят на света и на живота. С Неговото славно Възкресение – по думите на апостола: „смъртта биде погълната с победа“ (1 Кор. 15:54), а всички ние, които върваме в Него и изповядваме пред света Неговото име, получихме неизмерим залог за живот, при това за „живот вечен“ (Йоан. 3:16).

Всепобедното Христово Възкресение е онази неоспорима истина от богочовешката история, която Църквата почти две хилядолетия не престава да възвестява в целия свой дълъг и неравен път през бурите на света. В лицето на Богочовека Исус Христос победа на живота над смъртта стана не само факт, но и категоричен отговор на безкрайните въпроси, тревожащи божното съзнание на всеки от нас: „Христос възкръсна от мъртви и за умрелите стана начатък“ (1 Кор. 15:20). Какво по-ясно свидетелство и каква по-ярка промяна на несъстоятелната Божия любов към света и човека? Кой друг явя и кой идеология дава на хората по-голям залог и надежда за вечен живот, при това живот в Царството на Оени, Който – в промяна на същата тази Своя безгранична любов – сътвори света и всичко в него!

В този свят обаче, поради гордостта и непослушанието на човека, от векове властат грезът и смъртта. И тяхната власт е толкова силна, че не може да бъде победена единствено със силите на човешката несъвършенна праведност. Нужна беше категоричната намеса на Самия Бог и тя дойде – „когато се изпълни времето“ (Гал. 4:4) – в Лицето на Неговия Единороден Син – нашия Господ и Спасител Исус Хри-

„Възкресение Христово“.

Габровска икона от 1857 г.

тос. Сам Той, в решителен сблъсък със злото и смъртта, възвести победата на живота и властанието немощните човешки сили за решителна промяна на потъналите в грехове и безнадeждност свят. А най-голямата сила, която Христос даде на мъртвите, беше силата на вратата, защото – по думите на богогълъзналия евангелист: „тази е врата която победи света – нашата врата“ (1 Йоан. 5:4).

Христовото Възкресение е победа

тавната, и истината че ни направил свободни“ (Йоан. 8:32). В знак на желанието Си да спаси всички ни, Той ясно и недвусмислено каза: „Ето, стоя пред вратата и клопам: ако някой чие гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. На онова, който победява, ще дам да седне с Мене на Мой престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол“ (Откр. 3:20-21).

Братя и сестри,

Славното Възкресение на нашия Господ Исус Христос е победа, която Той ни дарува – победа от робство на греха. В този Завет, изкован в победата над смъртта, са и познанието на истината, и неотделимата от нея свобода – свобода не само от немощността на смъртта, но и от тежестта на скръбите на този свят. За всичко това сме дължни днес заедно с апостола „да възладем благодарение Богу, Който ни дарува победата чрез Господа нашия Исус Христос“ (1 Кор. 15:57).

Благодатна на възкръсналият от мъртвите Господ Исус Христос да бъде с всички вас!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

**ПРЕДСЕДЕТЕЛ НА СВ. СИНОД
† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ И
МИТРОПОЛИТ СОФИЙСКИ**

ЧЛЕНОВЕ НА СВ. СИНОД:

- † Варчански митрополит **КАЛИНИК**
- † Сливенски митрополит **ИОАНИКИЙ**
- † Видински митрополит **ДОМЕТИАН**
- † Варненски и Великопреславски митрополит **КИРИЛ**
- † На САЩ, Канада и Австралия митрополит **ИОСИФ**
- † Западно- и Средночереповецки митрополит **СИМЕОН**
- † Великотърновски митрополит **ГРИГОРИЙ**
- † Русенски митрополит **НЕОФИТ**
- † Невропатски митрополит **ПАНАГАИЛ**
- † Плевенски митрополит **ИГНАТИЙ**
- † Старозагорски митрополит **ГАЛАКТИОН**
- † Ловчански митрополит **ГАВРИИЛ**
- † Доростолски митрополит **ИЛАРИОН**
- † Пловдивски митрополит **НИКОЛАЙ**

Нови архимандрити на БГ Вярата акт на свободен избор

Слово за Томина неделя

„Иисус ми казва: Тома, ти повярвай, защото Ме види; блажен, който не са видели, а са повярвали!“

(Иван. 20:29)

Апостолите следваха Христа през цялото Му земно съществуване. Спунули изследват Му обрече и намерици, станали свидетели на дивото Му чудеса, убедени в сина на живото Му сполучие, от което болни бивали изцелени, слепи проглеждали, мъртви били възкресени. Върховете Господ ни си явява и след Своята смърт и възкресение, бососад с тях, поучава ги, за да умият върховете, че в Сина Божий Единствено ап. Тома отстоял при тези явявания и върхени свидетелства на останалите апостоли не повярвал във възкресението, а пожелал сам да се убеди в достоверността му. Осем дни по-късно Иисус Христос отново посели Своите ученици, сред тях вече и ап. Тома. Вратан на дома, от който пребивавали апостолите, била заключена поради страх от преследване: „Дошъл Иисус, застанал по средата на вратата и ги повика: Мир вам! След това се обърна към него Тома и му каза: „Дай си пръста тук, и вижк върхите Мий да ми изрече: ти вярваш? Иисус: Тома извика: „Господ мий бо Бог мой!“ Тома — казал за смъртта и ти повярвай, защото не съм видял, блажен, който не са видели, а са повярвали!“ (Иван. 20:28-29).

Брат и свети, свети апостол Тома се е удостоил да бъде един от Христови благовестници и пратеници в света, приети и мисленосно и покровителствани в мажорство на съвременното, символ на онова „вяра“, която върва само в душе, която може да види с очите си а не в писане с ръката си.

Всика каже, било то религиозно вярание, или не, неизбежно върва. Животът не е свързан по-скоро на върва, отколкото на знание, придобито от опита, защото нещата, които не виждаме се съществени за очни и не можем да докоснем и опознаем, са несравнимо по-верни от нещата, които лично познаваме.

Премаме, че физическият свят е такъв, какъвто го описват ученията, че събитията в света са такива, каквито ги предават новинарите, доверяваме се на лекатуре за здравословното си състояние, приемаме, че хората са такива, каквито ги описват вестите и вярваме, че светът е така учения, какъвто ни го представят медиите, или пък, че светът е добро място за живеене, какъвто всичко е предмяро устроено. Вярваме, че хората са ужасни, че всички ни завидват, вярват и искат да ни навредят, че „даб“ и „толкова“ (Ж. П. Сартр). Или пък вярват, че всички хора са почнално добри, а че наши братя и Господа. Всички нежно вярваме в своята представа за живота и света и живяем според ние. Онова, което отива извън границите на материалност, оптимистите се пессимистите, достойните от недейностите, идеалистите от материалистите, са нещата, в които вярваме, ценностите, които изграждаме.

Ние, християните, вярваме, че Бог вече съществува, че Той е сътворил света и човека, че Той е изкупил съгрешенията чрез изпратяне на своята Своя Единороден Сын, вярваме в тайнствата на Църквата и т. н. Са. ап. Павел изяснява същността на вярата, която говори, че тя е „осъществяване на очакването“ и разкриване на невидимото“ (Еф. 1:7).

Вярата е енергично, горещо и пълно, неизказано извънестивно полгоско доказателство, убеждение в истинността на това, което ние невидимо обладаваме. Нуката може да създаде доказателства за Божие битие във

основа на извънестив факти от историята, ирритори и върхени явяват не човека. Но тя е в състояние единствено по полгоско път да произведе човека убеждение в истинността на съществуването на Бога и във всички божествени дела. „Доказателство е човека, вярата е Божий дар, често доказателство е Божие слово и негово лице и лице. Бог в сърцата“ — пише великото френски математик и философ Блез Паскал: „Вярата е акт от слушане“ (Ню. 10:11,7), но вярата е в сърцето и ни кара да кажем „знай“, а „всрещам“. Разсъждам не може да постигне действително тайна, а да постигне само глас и гласост, т. е. признаване, вярата.

Бог се показва на този, който го търси с любов и в крие от този, който го търси със сълюбие си, лишен от любов, разум. Знаемте ли, че човек не е създаден от любов, а защото любовта, дори и без вяване, не върва на Бога и чрез Бога до мъдростта (М. Умакуни).

Одеите не повярвали, върхени е имали свидетелства на Самия Христос, на свети Йоан Предтеча, на самите Христови делата. Божие слово е глас от нещото — свидетелство на Отца. Не повярвали, защото не са имали любовта. Ого се открета на своите неверие: ако няма любов към Бога, то нищо глас от нещото, нищо върхено озвучение, нищо най-достоверно слово не може да ни представи за изправен живот.

И обрнатото, ако има любов към Бога, ако знаещ, че в Него е вистинно живото, то не са нужни никакви доказателства. Гениалният ръку писател Достоевски казва: „Ако някой математически ни докаже, че Христос не е бил, че не е живявал, че не е имал любов, т. е. вместо с истината“. Вярата не е очевидност, тя е избор. Господ предпазва човеку, ето, пред тебе е живи и смърт, проклетие или благословение — избори върхите, за да живееш ти и полгоското ти (Втор. 30:15,19).

Обрнатото, ако не вярваме, че вярата на евангелистката само себе си, ние изпитваме смущение. Нашата върва не само не представя планина, но ние нямаме и това сполучивост, устойчивост, радост, която дава вярата: учение, спорт, смърт в сърцето са нашите обичайни състояния. И в отчаянието си ние често имаме некакви доказателства, знак за Божие присъствие около нас. Но очакването ни до доказателства за Божие битие е отказ от подлага на вярата.

Бог не е материален и не ни насила да вярваме в Него. Вярата е акт на свободен избор.

„Но, може би, ще кажете: Господ е дал на ап. Тома свидетелство за Своето битие. За грешните души и това не е помощ — може да вярва и да не вярва, а да се откаже от нещата, които е див ставал чудеса: чудесни изцеления, различни слуги от нашия живот, които не биха могли да се излугуват по друг начин, освен като чудеса. Чрез възможността за безличност проявление на Божията помощ можем да се убедим във вярата, от която извратил слуга, радост и мир.

Братя и стрии, ако апостолите са се нукудели от личен допит в свързаната Спасение, какво да кажем за нас, които сме така изцелени от личен допит в свързаната? Ако нямаме благодарното действие на Духа Божий, който свидетелства за Христа и укрепява вярата ни, щемте постоим да се разкъсваме от съмияния по един или друг допит.

Прелест е да се надваме, че Иисус Христос е бил в сърцето ни, че сме вярвали в Него. Това се случва само при изключителни условия за Божие допростоителство. На нас Бог изпраща Светия Дух — Утешителя, за да отвори джувоните ни от познание Христа и щели си щели Нему да отдадем.

Свещ. Нена КАМАНДЖИЕВ

На 23 март, 21 часа на Висшния път — Св. Григорий Палама, Негово Висшнорекосенство Дорословско митрополит Изпирни архиеп. архимандрити (официя) на вером. Дионисий (Синица). С. Благовосенство на Негово Светейшнство на Българския патриарх Софийския митрополит Максим това стана по вярата на Василевата в с. Латургия в столицния храм „Св. Семовосенница“.

В съслужението, оглашено от Дорословския митрополит Изпирни, взеха участие старшоф, священник, Мана Минаев, прот. Николай Т. Георгиев, сщ.св. Иван Миков, вером. Харалампий. Присъства бившите премиери Ренета Ниждова и Новини Саксобоуртовски.

Новият архимандрит на БПШ е роден на 24 септември 1981 г. в София със сестро, но име Димитър Минаев.

По майчина линия е от самолковски род Почекавлия, от който род е майчината на св. Пансий Александърски. Средното си образование завършва през 2000 г. в Общинския училищен център по плеще. Св. Софий сщ.свещност, Организация на турците. По-късно постъпва в катедрата „Господство“ на Пшменския университет

„Ел. Константин Преславски“ в София, където работи като преподавател стеноз през 2005 г. В момента продължава образованието си в магистратурата по философия в университет на Ангел Кръстев.

През 2005 г. е удостоен с почетен звание „за заслужително допринос за науката“ на Балканската академия на науката.

По майчина линия е роден в Дорословско сприяно по молба на Дорословския старшофски духовен съвет. През 2004 г. е благовосенство на сприянския митрополит Архипрей с изпратен на Рима да опознае живота на Западните църкви.

На 30 юни 2006 г. вером. Дионисий е възведен в Йеромословския епископ от Йеромословско Пресвещенство Йеромословския митрополит Архипрей с изпратен на Рима да опознае живота на Западните църкви. По майчина е роден от архим. Борис, това гласи секретар на вестника „Изпирни“ на митрополит Изпирни. От 1 февруари 2003 до 1 януари 2004 г. е на послужението на манастира „Св. Атанасий“ в Златия пещера.

На 23 март 2002 г. е ръководен от веромословския митрополит Галактик при духовното старшество на Тракийския епископ Изпирни (дн. Дорословския митрополит). Под мантия е воден от архим. Борис, това гласи секретар на вестника „Изпирни“ на митрополит Изпирни. От 1 февруари 2003 до 1 януари 2004 г. е на послужението на манастира „Св. Атанасий“ в Златия пещера.

От 1 ноември 2006 г. по решение на Св. Синод е веромословски митрополит Дионисий с назначен за сътрудник на Културно-просветния отдел на Светия Синод, ръководен от архим. Дионисий с прнет в клира на Пшменския университет.

На 23 март 2005 г. деня, в който се чества св. Александър Невски, е посрещан в манастира с почетен клям братството на Шивченския манастир. Построеността е извършена от Старозагорския митрополит Галактик. Под мантия го води отбавстване изгумен на тогавашен — архим. Сергей (днес ректор на Пловдивската духовна семинария).

Тозица по-късно става вярание, а от 1 септември 2007 г. е изгумен на Шивченския манастир „Рождество Христово“. В манастира е изгумеността на архим. Изпирни, който се подизвават шестима братя.

митрополит Дометстан на специализацията в Париж. През 1988 г. става доктор на науките по философията на патриарх Петър VII, а през 1999 г. получава стипендия от Българската православна църква за стипендия на стипендия специализацията в Бостън, САЩ. Архим. Харалампий е бил изгумен на Ениския манастир „Св. Троица“, Старозагорския епископ. Бил е на Пшменския манастир Варненски и в Беллословския сприяно като ръководител на отдал „Епархията“ на епископ Евхаристийски съюз при Варненския митрополит. От юни 2007 г. преминана на служение в катедрата на Пшменското изгумен на Добриделския манастир „Св. Троица“, където е на служение и понастоящем.

тоистостта от Негово Висшнорекосенство Старозагорския митрополит Галактик.

В съслужение със Старозагорския митрополит престожава гости от Пшменския манастир. Студентите в съслужение на изгумеността Януварий украинска празничното божествено сение от клира.

Архимандритският ранг (в мире Янко Василев Джангов) е роден в с. Дълбок измор, Пловдивска област, Пловдивска духовна семинария „Св. Кирил и Методий“ през 2004 г., след което е изпратен на специализацията в Гърция. Понастоящем е студент в катедрата по богословие на Пшменския университет.

На 5 април в митрополитският храм „Св. Николай Мирликийски“ в гр. Видин е отслужена в архимандритският ранг. Роден е в село в Добриделския манастир „Св. Троица“. Официята му е дадена от Негово Висшнорекосенство Висшния митрополит Дометстан. В съслужението, оглашено от митрополит Дионисий, взеха участие пресвещенство Висшния митрополит Дометстан, ректор на Софийската духовна семинария в Кипрския манастир „Св. Троица“, старшофски духовен съветник на Негово Висшнорекосенство Висшния митрополит Дометстан. Пак той участва в съслужението на манастира „Св. Троица“ в митрополитския храм „Св. Николай“ във Видин. Архимандритският ранг Харалампий е на послужението в манастира „Кисков“ на о. Кипър. През 1997 г. е изпратен от Висшния

да следват растежа на своя същност.

Архимандритският ранг е роден на 9 март 1975 г. в гр. Смолян. Постъпва в Софийската духовна семинария „Рождество Христово“ през март 1991 г. с пострити за монах от Висшния митрополит Дометстан в Кипрския манастир „Св. Кирил и Методий“, като членство братство с зачислен. На 1 декември 1991 г. в храма на Пшменския манастир „Св. Троица“ е ръководеността е ръководилостта за Йеромословско на Йеромословския митрополит Дометстан. Пак той участва в съслужението на манастира „Св. Троица“ в митрополитския храм „Св. Николай“ във Видин. Архимандритският ранг Харалампий е на послужението в манастира „Кисков“ на о. Кипър. През 1997 г. е изпратен от Висшния

манастир и архиеп. Йоан на Лопушанския манастир, както и съслужението в катедрата на Висшния старшоф, дошва в празничния ден, за

Чудото със Сина Божий –

Възкриснал ли е Христос?
И до днес много въпроси измества въпросите. Особено безбожниците и атеистите, които във връзка с Божественото Писание до смислят за събраник от легенди и притчи. Обикновено похватят от нефермадите позовавания на касидите на маркиза, които не уважаваха Божията. Ала какво работи по тази работа на същите тези касиди са били прелюбавени – за това не е прието да се правят. Наравно, тъй като самият Огнес след някои открития признава факта на Възкресението на Исуса.

НЕГОВОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

вена Бова отпаша в нощта на Възкресението при зрба – омайващи да се убеди, че Христос не е възкриснал и затова Му заминаха ще останат в земта. Но истината знаеше. Вдих необикновена светмина през нощта, чух страшен гъм, но не на небето, а в земята. Вдих как огромният камък, с който беше запечатан отворът на пещерата, както че му сам се раздвижи и отвори зрба...

Сирецат Ейшу, шибистел макар, когато умнеше атеистични постван наравно с Хипократ, Цезар, Ганен, а като Платон – заедно с Анондрас да Ванча и Везалии, близък на Платон и негов близък, принаждайки към нейната зрба съвет бреше, също бил събужден на Възкресението. По паричка на Платон в найчестерито на Христос възкресението бил било до зрба с ням съветомощници и трябва до прекрара там нощта. По глумите на Ейшу всички били здроби и работи и който от там не вървеш, не уярвай работи може да възкрисне... Но Той действително възкриснал и все всички видовете това със събденичелите си – по-напаст скептикът Ейшу отиваша с покорности как е станало Възкресението.

Посвотото е отразено и от множеството други на безпредречителното сабитие. Свемитата на Иштима, бемитата на Верама, вимата заричатат тържествено на Грвабам. За това и навърно е казано: „Не в силама е Бое, а в истината.“ А истината вимата развора да с доказателствата – неотразими.

Ил ст. „Соем“

СВЕТЛИТЕ ОТЦИ ЗА ПОКАЯНИЕТО

Св. Йван Златоуст

Даволям не донука греша, да изтрива греша (когато греша), защото знае, че ако грешавши почувства греша, той ще изтрива греша; а в покаянието то даства да се греша; грешавши, че който се грешава – няма да се грешава.

Прирват път на покаянието е осъждане на грешелите. Осери и тъй грешелите греша – и постанито Господ да ги оправа; защото който осери грешелите си, няма толкова бързо да реши опаша да ги оправа. Сабуга вимше в себе си заблужденима – вимша събитя, да за може пакт – на Господина зрба да ги намери заблуждените. Това е най-прекратит път на покаянието. Ина и друг – не по-лош от този, който се състои в това да не дозволеш пътя греша. Грешавелите си, да оправаха греша си, да пронаваха грешелите на срабочанието, защото в най-близка суча се грешат и вимше грешелите през Господа. Инаши да зрва и прешия път на покаянието? Това е плазмената и усудра митология, тъй като вървеша от самота грешавана на срабочане. Ако некаши да зрва и чешитрва път на покаянието, то може то марфа митостане: има има веша и невържана сила... скромностиа и смиренностиа не по-може от всички изобрети средствата изладжати грешелите.

Ако в сезавния живот покажеме поне чубствено спаране към покаянието, ще получим огромна полза; ако си отидеш опашк брш в най-малко да сме се оправаши, то който и сиваго да е разкайвалите нас, няма да получим никакво благо.

Не се наравя на своето покаяние. Нима вимше покаяние е действителността можа опаша да вървеша (обкриване)? Ако бележ самото вървеша да се оправаши, да се спрешави; но тъй като в покаянието се съединява Божие милосърдие, имай нагредити, защото то преждоказва имаша зрба.

Знаеши път на покаянието имаш в митостаните, които може да ги особрети от сабитие на греша.

Срмувати да се грешаш, а не се срмувати да се разкайваш!

Покаянието отпаша нешто за човека, възлега до 20 ра, но пожеваща грвабна.

Ако тъй изобретява грешелите си така както вървеша да се изобретява, глумата ши ще се спреша; защото събитията, както и зрба, не се оправаши. Със смиленостивно прирват да срабочаши срабочаното съкриване. Скриванелите зрба не се възвратява, не оскривава; а вимше е готово да върши спарвания и само не вървеша. В това се постваш скриванелите на срабочане, когато пакт, макар и да бъде наскривано, макар да няма зрба, остава спобавно и не се настрива към опашването. Със смиренностиа си и вимше и напращаните митостанити, и отбави си зрба греша и пошевеш. А сует митостанити измаша митостане и нежно и безмилосърдно. То права особоно само мекароването на покаянието... зрби от митостането забрши вешако.

Св. Нил Синайски

Покаянието е преждршо, защото има толкова долама сила, че митостане особривати от хмашите преждршавати греша, който лежи на болияния опаша и се бори със смртната, стипа мита да се поже.

Веша е сапаша на покаянието, защото той ни пращи бели като сне и изчиства като веша, макар прешитрватити до греша проразквалително да е осерена и преждршавати грешама с неговата зрба.

Важноко е сует изчистванелите напаше отпаше чрез покаяние да врешелите първоначалното безгрешност и прешитри сипа. Защото човека, който е покаяние и митостане, в пождршито време опаша преша бивше сила а безгрешност.

Св. Симеон Нови Богослов

Паше човека, който се разкайва, се и смрава, поради това Бое граба Паша благаодем – с цел смрачания да намери поможливата и умна зрба и бешако да ошва своята немощ, та помощия я, да срабочава на пождршаванелите зрбици и да ги бие сирозителите как пешине немоще, никода да не оскура грешелите си, да ги бие кръвта и прешитри зрба да измери покой брешама си. Както пешине човека, че димоче да не Господур несен ниво, зрба на напаша Бое, а се в запонче да прашава благаодем Бое от чимшо и скриванелите зрбици, защото чимшо зрбици е скриване и смраване. А бешко друг пашемоване, различно от чимшо и напаша и безгрешно. За мери, който не по-може да вървеша, не е в брешаване до бешеша с Бое пождршаване митостане, макар митостане прешитрватително да е първото умно можа, митостаната си чимшо, че да прешитри митостанити, а умно му ще миташ да можа, което прешане осерява Боеа до пождрба към зрби.

То (покаянието) провага напаше нездане и ши пождрба към пождрба на човешките неща, на самите себе си и на своето състояние, а сует можа и към пождрба на можа, което по-бешко от неща – на бешко от неща, на миташе на напаша вимша, невържана и неврешитна да мери, който не се разкайвал. Това пождрване имаш не може да прирбие, ако не изрват по-напаше казватите от мене обфрорелател, макар и да е първотит философ на штепа. А който не прирбие можа пождрване, той чимша си зрбици, тъй прекрва в най-грешавата зрба на неждрстване.

Или мери, който се разкайва, са прешитри сирозителите зрби: той се скривава, плаше, миташа се, миташа се оправаши неща, на срабоча суета на бешако и тогава бешавата неврешитностиа и скрива, като миташа вимша само за брешаване и чимшо се си допаша за можа накардане, брш смрачание прешитрватително, чимшо се сауба с нево, за да получи пождрба на грешелите чрез своето прешане.

Преп. Ефре им Сирски

Недей мери да бреша каещ се, а друг – грешавши, ери ери не пождрва на грешителите, а друг – в чимшо на каещите се.

Не се допаша на зрбици, който ши вимша зрбици не пождрва и ши кауба: „Оне си макар, оне митостане зрбици ще живеша, защото зрба се бешава и ши кауба да зрва си, на спашо осери чимшо се поже.“

Ил „Скриванелите димшата митостане“, тит 7, Месиа 2005 г.
Превел от руски: **† Симеон митростанит ИВАНКИН**

АБОНАМЕНТ 2008

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, за който искате да се абонирате

Име ..... Презиме .....

Фамилия .....

гр./с ..... п. код .....

ж.к./ул. .... област .....

об./к.ул. .... № бл. .... вх. .... ап. .... тел. ....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бодеро или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“.
АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЖАВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

През годините на Възраждането Копривичката с уникално своето демократично управление селцете. В началото половеца на 19 век, когато устоите се покрива бавно, като население, Копривичката е била пострай за мисево кратко време втори християнски храм в града си. След поселението и най-опустошително настъпление на кърджалиите в селцето, животът започва да се нормализира и населението да се увеличава.

В притока на общинския съвет, написан с помощта на Неофит Руски, се казва: „Умножихме се и разпространихме се добаво, щом ехвдм може да се вметваме по светия наша църков“. Така се взема решение за построяването на храма „Свети Николай“ в Торонка махала.

Един от големите благодетели на града дядо Георги Мирчев се поставя начело на една група по-млади граждани, които имаха за цел да премисли и търсят средства за построяването на една църква в оная част на града, която най-много се изкъдрася от махала. Съм заднаго постигнатието, с зомлям пугу и съм съдействието и пожертвованията на цялото население, през 1842 г. се поставят основанието, а през 1844 г. се привярва и освещава Белькиментовия храм „Св. Николай“, ерето вграден на задарявана му селцето с църковен ерето Георги Мирчев като ерето от първите и най-вече некои съградители, пожертвователи, купци и приложници.“ (Сборник по мнатието на Копривичката 1837-1937. Проф. д-р ариле нридри Ефтимов)

И настъпва в първа бозорочното начивание великото участие Белькиментовият според селцето и възможностиите си. Копривичките първници, които са се похвдвали с зомлям авторитет и чиято дуа са се „чубали“ и в Цариград, успели да издействат специално суманско погубение за построяването на втори християнски храм в града.

Местините хора докарвали първници камък от околността Дъждарича на града. Копривичките кърджали безплатно пренесли от далечните гробове на Мраморно море белите мраморни плочи за покрива на църквата.

Майсторите дудари – хуркоцини, които бели бели докарвали умнатата си с построяването на чуждите Копривички къщи, вложили цялото си умение и майсторски при градежа на храма. По умнетието на Анна Каменова „Камъкът направо се споява в ръстете им“. Самукини Копривичките зорачи Христо Елчев джеро с одобрителните специално от Одрин зорачи изрисвали вътрешността на храма.

„В резултат от общите пуги и умалва в центъра на бързо развиващата се Торонка махала се издига първоначалният храм „Св. Николай“, като българска първница, като ферезарна крепост. Спешните на църквата са издигрени от дявали, пивър камък, отпелните елементи са свързани с червен хоросан и са украсени с вивинни фигури. Тази висока каменна сграда със старите си издани мина на вивинните спешни и днес граби ехво вивиняване и вивинява ресекци в нощта, което каikka е махната издигната при биването им вилме в храма. Те оспават издигнати от издествително и меклопата на вивиняното оформението и украса.

Копривиченската църква „Св. Николай“

В църквата е обособено женско отпеление, според поспециалните реализации норми. То се намира на зорачата северна, зор чурна вивообразна решетка. От там, като високо, скрито от махки покрив, Копривиченката с надричката да биват големи висащи поалаи и амбона, бовидисани в ниши и жалто. От височината на галерията подемеше им се въздигаха се с пълзала по белите чуждогерски, мраморни плочи на покрива.

При откриването на храма, през да в бързи пуги, „бозомоните бивали високо злати, да за провент написана пог самата стъпка, и оспават с ресекци червени букви: „Храм Светаго Николая“. (Анна Каменова. Българо осигуре. Изд. на ЦС на ОФ СР, 1962 г.)

Спешните хора раздвигат, че да се построят поалаи големки и високи църкви, Копривиченката с надричката компромис. Намажките, не да се съжалят да вившат в прозрачните ниши от себерната вивиня на страна на храма турския поуместе, да да се похвдвали вивиняти на една от неохобителите за построяването на черения хоросан съвблати. При видна на орономалта сграда на българската църква първници забранени високи и само бозокорение дипломатичности на местините хора може да се въздигнат и в ниши дини на първа произведение на издествително.

От обещаването си църквата „Св. Николай“ се издествително с пълно и бозомонити. Където като в черения съборно вивиня жени оне през да гробче бивиняци. През поаламата част от зорачната Копривиченката жени са били вивинясти отпелници на стана, заняти бозомонити от мъжете са били на зурбет по ширката Турска империя. Настъпва в черквата джер с шипове за пелетене в пуги и с пръкажи на украта, не се е успели как бързо мисля бресте до църкването на свещеника. Тези бърки са били истински информационни бърка – на тях мах

се четели писмата от мъжете, раздвигали се с речетци за товление и любяване на различни боземсти и са се обсъждали белки новостите в града. Тук се раждат и оспети да грама кам рог и рогина на жената и майката в омери времена. Като белки биври бивиня и Копривиченката с задвамата виворота: „Калбо мога да наприя аз, да да прибява оспето в общонарния покрив кам съблужене на България“.

Велики тези виворци наизмат отпелор в създването на една от първите женски църкви в България – „Бзобоевение“. За незобито регистриране и изработване на устава с помощта много учителстват Найден по-Спокойно. През 1871 г. бив Вивиня се регистрира, а през 1872 г. пак не се публикува и неговият устав. През тези години Георги Камленков е бил в Бесово, но той не оспавя безумчествата кам живота в рогина си зрад. В поредца писма до махка си той дава речетци си и препоръки за ръководеното от нея женско дружество.

Визитата църква „Св. Никола“ се издествително в ученическите хорове. Училищният Харитон (Веселин) Губев накарва учениците да оформят ученически хорове за възмелното пеление, които в празнични дни правели първоче приято вивиняване на Копривичката.

Тези белкичестни хора църкви с издествително с усладилия и средбата на местините хора. За сегашния му вивинячестен вив допринасят много и високия

на камбанария, дренето от друг зомлям бозокорение на града – захди Ничко Д. Палавбев, който граби 500 анга. лири за неговото построяване. (По спешити на Милана Маджаров)

И днес църквата „Свети Николай“ се издествително над Копривиченските къщи и спешор и зурбет похвдвали си спомена за много рогичи и маха.

Иж. Любимла СЕМЕД ДЖИЛЕВА-МИТОВА

ЧУДОВОРНИТЕ ИКОНИ НА БЪГАРИЯ

СВ. ГЕОРГИ ПЕДОНОЕСИ – ЯМБОЛ

Иконата се пази в храма „Св. Георги Педоноесци“. Според преданието небиващи турци са се опитвали да преманат моста между турската и българската част на града, но св. Георги се явявал на коня си върху моста и спирал нашествениците. Славята и се джойки най-вече на чуждогерното издествително на дувб-

нобони. Спращащите прегривали в самата църква през чуждоиторията икона на св. Георги, която е най-юнкната икона от царския рег икони на иконостаса. Заг не има безрадена каменна икона на свещеа, която християните намерици в збора на турската дяма в града в първите месеци след Освобождението.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2008 г.

„Църковен вестник“

- 1 година.....21,00 лв.
- 6 месеца.....10,50 лв.
- 3 месеца.....5,25 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИОНТА
СВ. СИННОЛ, София – 1000
ул. „Оборител“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛЕ Танка Точнева Христова
e-mail: zuprest@svet.org.bg
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Реклама не е платена.

Банкова сметка на Синнодал издателство на БИП
УниКредит Булбанк – София, ул. „Албани“ № 58
IBAN BG97UNCN26601018147018, BIC CODE UNCRRGBSF

Сметете да се издествително с похвдвали илю или белкии системата, икони да се издествително с похвдвали кой на похвдвали им.
„Църковен вестник“ съдържаша специални текстове и издествително в не бива да се използваме на белкии пугичи.